

skladbe

mario suško

(vage...)

teže(?)

XL

BIVSEvanja budu
će(dnosti)g(a)?

divljeNJEtiti
lenskoj vatri m(i)jeh—
ur
u—

nama
jaDANJE
ba—
JANJE

be(be-e-e)smrt
no
iskrenJE

VUKOUMNIK
priče (sanja nevine
grimizne
gozbe)

XLIII

zaČINjanje još
jednoM(učenje)—
bez soli

upaljač i lanjskotjedne
novine —prvo izdanje—
OKO noža mesna-TO-GA

SAPTALAC u školjki
dojavljuje TRIiDESETE
CASno: LICEmjera

PLATI! (kod dostave)
BEZ KOSTI

RIJEC na ražnju MI
riše gotovinu
nehesku
VINOKRVNU berbu

(P.S. tako je svijet
počeo vjerovati u
svrhu gladovanja!
tako su gozbe na
slikama postale H
rana nepismenima!)

XLV

le(h)tjeti obdan
STVOR — — — ren

koliko X odustao!
od posljednjebudućega

uzdušna selica
neisprošenaA zavičajA

svakidrug, PUT rakRani
na okoMICEA.

2

jedanPUT jeDAN
= unekuruku DVA

3

povratka
prijeprošlom
mjera
granice L(I)JETA

4

koliko? jeseni
u KOSTima
jedan živac ožujka
= V(A/B)

XXXVIII

prihvatiTi danoljublje
dato
(O, suditi)
STOKAKOGDJE— —
(reklikalzali:
BIO JE poRUBU
svojeg sna žder'oljud
e
nije ni čudo) tvorac
zimnice
nedo (bog) vršene

a vidješe ga JEDNOG
na jutru jahao
na gumnu pjevao
na licima stjao

KORovRobRod

opsjenaR
noćoljublja u sred
ištu KOLIKOGDimice
toLIKOV

CRV|o|JEDINI
sudac C
VATA

XXXIX

bud(i)zašto
stVARI(ma) —

što ti duša želi?

KA(ži)JATIise
— —SNO
van—

vremenskom
SUNCU

tok da više?
tko da više? s(ve) —
koliko
SEBE
ponad

NOVE KNJIGE

JOVICA ACIN: »IZAZOV HER-
MENEUTIKE« DOB, Beograd,
1975

Tokom čitave civilizacije, sve do posljednjih decenija prošlog veka, težište razumevanja nekog teksta svodilo se isključivo na njegovu predmetnost. Sam jezik razumevao se, pri tom, kako čisto sredstvo opštenja. Mislioci našeg vremena, međutim, otkrili su da tako jednostavan i homogen jezik, jezik-sredstvo, jezik koji bez ostataka upućuje na svoju predmetnost, postoji samo u tzv. egzotnim naukama. Na planu humanističkih disciplina, taj prividno isti jezik ne samo da je daleko složeniji, već nosi u sebi i takve sadržaje koji nas, umesto približavanja, udaljuju od razumevanja. Knjiga IZAZOV HERMENEUTIKE Jovice Acina bavi se upravo tim procesom razumevanja, naporom da se osvetle i dešifruju mehanizmi pred-razumevanja, kako bi se, hajdegerovski rečeno, otvorile ili bar naslutile staze ka čistom, izvornom razumevanju. Predočavajući nam vrlo plastično te ometajuće mehanizme pred-razumevanja, Acin pokazuje kako su ti mehanizmi potpuno ugrađeni u našu psihiku, čineći njen sastavni deo. Na taj način, ono što mi obično nazivamo razumevanjem zapravo je uvek izvestan amalgam razumevanja i nerazumevanja: naše spremnosti da nešto novo primimo u sebe i, istovremeno, našeg nesvesnog otpora tom novom sadržaju. Usled tog otpora, nov sadržaj primamo u svesti po mери s kojom je naše pred-razumevanje u mogućnosti da ga susretne, da se pomeri iz svog dotadašnjeg ležišta ka izvornijem doživljaju bića.

U težnji da raskrije i natkrili sva ometanja nepatvorenog susreta sa novim, sa novumom kao obogaćenjem našeg bića, Acin postupa dvojako: teorijski i praktično. Na teorijskom planu, tražeći i gradeći svoju hermeneutičku poziciju, Acin nas, u jednom mozaički rafiniranom vidu, suočava sa gledištima čitavog niza krupnijih mislilaca današnjice, od oca hermeneutike Vilhelma Dilta, do Gadamera, Hajdegera, Lakana i drugih, najveću pažnju posvećujući ipak

uvidima i naslućivanjima jednog čuvenog pesnika — Stefana Marlarmea.

Istovremeno sa uspostavljanjem svog teorijskog uporišta, Acin ga i praktično iskušava na poeziji našeg savremenog pesnika Milana Komnenića, imajuću, prečutno ili s naznakama, na umu i drugačija pesnička iskustva. Ma kako bilo zavodljiv i zamašan izveštaj teorijski pristup — toga je Acin veoma svestan — bez primene na konkretne pesničke tekstove, bez praktične provere britkosti njegove analitike na samom tkivu poezije, svet njegovih uvida može odavati utisak idealnog metodološkog univerzuma a da u suštini »pokri-va« samo geometrijski srezanu i uprošćenu književnu materiju.

Ovaj aspekt Acinove knjige posebno ističemo, imajući na umu već tradicionalnu boljku jednostranosti naših tekstova o literaturi: ili su »čisto« konkretni, zainteresovani za poreklo i najmanjeg detalja ili biografske ekvivalente pojedinih pesničkih slika; ili su, nasuprot tome, »čisto« teoretski i »bave« se samo najopštijim pitanjima prirode, uloge i smisla umetnosti. Vezani za značene krajnosti, razumljivo je što ni prvi, utopljeni u proizvodnosti i detalisanju, ni drugi, čija normativnost i opštost stoje a priori »iznad« umetničkog fenomena, ne dospevaju do dijalektičkog jedinstva između opšteg, posebnog i pojedinačnog, bez kojeg dublji iskazi o umetničkim delima nisu ni mogući.

Delajući u jednom prevashodno nerazvijenom kritičko-teorijskom prostoru, inferiornom u odnosu na umetničko stvaralaštvo, Jovica Acin, iako predstavnik mlađe književne generacije, predstavlja već veoma osobenu pojavu u nas. Njegova knjiga ovaploćuje, složenosti uvida i bogatstvom izraza, svu lepotu i tragiku širokog govora o fenomenu umetničkog. Nprekidno se kloneći zamki jednostranosti, primenjujući uvek najširu perspektivu i ukazujući na sve sprudove koji vrebaju umetničko, ukoliko se zapostavi najšira perspektiva, Acinovi iskazi ukazuju na sifozovsku sudbinu apodiktičkog govora o književnosti: kamen se mora gurati uzbrdo, ali izvesnost učinka i dalje ostaje beskrajno nedostižna...

Izuzetno razvijenog osećanja, kako za bitno tako i za duh nijansi, Jovica Acin, dobitnik dveju krupnih ovogodišnjih nagrada za svoje tekstove — nagrade »Milan Bogdanović« za najbolju novinsku kritiku, i nagrade »Đorđe Jovagović« upravo za ovo delo — stvorio je vrlo lucidnu knjigu, tematski vrlo aktualnu, široke kulture i osobenog, gotovo poetskog stila. Ukoliko u svojoj kritičko-teorijskoj poziciji bude i dalje gajio sadašnju širinu pristupa i pri tom natojao da u svom, već veoma razuđenom i istančanom analitičkom aparatu poveća broj pozitivnih odredaba, kako bi i svetu konkretnog pristupao onako prodorno i suptilno kao što pristupa opštim pitanjima i negativnim određenjima, u Jovici Acinu imaćemo književno-teorijsko poslanika izuzetne vrednosti.

Vitomir Teofilović